

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 114.820 van 22 januari 2003
in de zaak A. 103.382/VII-23.468**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. VINCKIER,
 kantoor houdende te 8800 ROESELARE,
 Hoogleedsesteenweg 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 21 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 13 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VINCKIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 11 september 2000 en verklaarde zich op 12 september 2000 vluchteling.

1.2. Op 19 september 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 11 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is.

Betrokkene zou de Iraanse nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit Shahrekourd. Betrokkene is gehuwd en heeft een dochter. Betrokkene zou Iran verlaten hebben, samen met zijn broer H. E. (CG/00/26448), op 1 september 2000. Betrokkene zou in België aangekomen zijn rond 12 september 2000.

Betrokkene zou zijn militaire dienst gedaan hebben van 1997 tot 1999 bij de Bassidj in Teheran. Betrokkene zou in Iran bij een groepering zijn geweest, samen met zijn broer E. Deze groepering zou kranten en folders met een politieke inhoud hebben verdeeld. Ongeveer twee maanden voor betrokkenes vertrek uit Iran zou hij vernomen hebben dat twee personen van de groepering vermist zijn. De twee personen zouden

bij hen thuis door de "SEPAH" zijn gearresteerd. Betrokkene zou onmiddellijk nadat hij het nieuws vernomen had, samen met zijn broer, naar Isfahan gegaan zijn met de bus. Daar zouden ze bij familie zijn ondergedoken. Betrokkene zou in België vernomen hebben dat personen hem komen zoeken zijn thuis en dat zijn broer zou gearresteerd zijn geweest.

Er dient vastgesteld te worden dat het relaas van betrokkene een aantal tegenstrijdigheden bevat waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Zo beweerde betrokkene dat de vrienden van de groep werden gearresteerd twee maanden voor zijn vertrek (verhoorblad dringend beroep p. 6). Betrokkene zou evenwel één maand ondergedoken geleefd hebben in Isfahan vlak voor zijn vertrek (verhoorblad dringend beroep p. 3; verhoorblad dienst vreemdelingenzaken p. 11) en hij zou onmiddellijk naar Isfahan zijn gegaan toen hij gehoord had dat de twee vrienden gearresteerd waren (verhoorblad dringend beroep p. 6).

Daarnaast kunnen een aantal tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn broer (CG/00/26448). Zo verklaarde betrokkene dat geen enkel familielid ooit een convocatie ontving (verhoorblad dringend beroep p. 15), terwijl zijn broer E. verklaarde dat de familie thuis een convocatie zou hebben ontvangen (verhoorblad dringend beroep 00/26448 p. 11). Betrokkene verklaarde bovendien dat hij in Isfahan samen met zijn broer bij hun zus logeerde (verhoorverslag DB, p. 14), terwijl betrokkenes broer verklaarde dat hij in Isfahan bij een vriend logeerde (verhoorverslag DB/00126448, p. 9). Ten slotte verklaarde betrokkene dat hij en zijn broer door de autoriteiten gezocht werden op het ogenblik dat ze reeds in België waren (verhoorverslag DB, p. 7), terwijl betrokkenes broer verklaarde dat ze reeds door de autoriteiten werden gezocht toen ze nog in Isfahan waren (verhoorverslag DB 00/26448, p. 10).

Betrokkenes verklaringen tijdens het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep zijn dermate ongeloofwaardig en ongerijmd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven.

De door betrokkene voorgelegde identiteitsdocumenten vermogen de appreciaties van betrokkenes asielaanvraag niet om te buigen vermits deze documenten enkel betrekking hebben op de identiteit van betrokkene en niet op zijn vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van verdediging daar de verzoekende partij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden aangehaald in de bestreden beslissing;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, deze niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens of na het verhoor de kandidaat-vluchtelingen te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de “informatieplicht” gezien zij niet in het bezit werd gesteld van een kopie van de verhoorbladen zodat zij deze had kunnen laten vertalen en de getrouwheid van de verklaringen controleren; dat de verzoekende partij eveneens aanhaalt dat tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een Afghaanse tolk aanwezig was die de Perzische taal niet machtig was;

Overwegende dat de verzoekende partij niet beweert dat zij gedurende de procedure een vraag tot inzage van het verhoorblad heeft ingediend; dat voorts de Raad van State geen bepaling bekend is waaruit dergelijke "informatieplicht" tijdens de asielprocedure in hoofde van de commissaris-generaal zou kunnen worden afgeleid; dat voorts, de “indruk” van de verzoekende partij over de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan aangenomen worden nu uit het verhoorverslag blijkt dat zij dit heeft ondertekend en heeft verklaard dat de gegevens die erin vermeld staan overeenstemmen met de gegeven inlichtingen; dat de verzoekende partij nergens gewag heeft gemaakt van problemen met de tolk; dat de verzoekende partij geen concrete gegevens aanvoert die erop wijzen dat de tolk niet naar behoren haar verklaringen zou hebben vertaald van het Perzisch naar het Nederlands; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.